

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 186. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387959936/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

skrækkedes – skiftede Farve, og derved steg mit Mod paa nye: det første Skridt var overstaet.

Jeg blev staaende i ærbødig Afstand, og sagde: »Mademoiselle!» – men mere sagde jeg ikke; fordi jeg ikke rigtig vidste, hvad jeg vilde sige. – »Monsieur,» svarte hun; men heller ikke mere. – jeg blev for-knytt, benøuet, indviklet i min egen raadville Ængstelighed. Da øjnedde jeg pludselig en Udgang: »jeg har hørt» sagde jeg hurtigt, »at Comtessen ikke befinder sig vel.» «I Dag er hun noget bedre.» »Det glæder mig.» – Atter en Pause.

Min piinlige Forlegenhed steg med hvert et Puls-slag – den var ikke til at udholde. – Som en svulmende Strøm gjenembryder Dæmningen, saaledes udvældede mine trangt indspærrede Følelser i en Strøm af Ord – hvilke? – det veed jeg ikke; men saameget erindrings jeg: at Farven forlod Alices Kinder, og Glandsen hendes Øjne; og at hun støttede sig med den ene Haand til Commoden. Jorden brændte under mine Fødder.

»Min Herre!» begyndte hun med klar og fast Stemme; men det forekom mig, at denne Fasthed var fremkunstlet, »min Herre! deres ærefulde Andrag er af den Beskaffenhed, at den forpligter mig til den oprigtige Tilstaaelse → (det er ægte fransk Stil! tænkte jeg) – »at jeg er bundet til Comtesse R. . . . ved saadanne Baand, som intet i Verden kan eller maae løse. Hun er mit Alt – og jeg – hendes sidste Trøst – den sidste Traad, der knytter hende til Livet – De seer → lagde hun ilende til – »at jeg skatterer Deres meget hædrende Tillid, idet jeg berører et Forhold, som ellers ikke fremstiller sig for Verdens Blik.» Mit havde jeg, medens hun talde, nedslaaet som en Synder for Dommeren. Nu hævdede jeg det atter; og med det samme sank hendes; men to store Taarer vældede ud under de lange Øjenhaar. Jeg kom igjen til Mod og Mæle: »Det Forhold» sagde jeg, »hvori De befinder Dem til Comtessen – jeg ærer det – hvorlidet jeg end kjender dertil – men – tillad mig blot dette ene Spørgsmaal! – om dette Forhold nu ikke var? → Her kastede hun et Lynblik til mig, trak i sine Handsker, og svarte med tilsyneladende Kulde: »det er – og → hun saae sig omkring, som Een der søger en Lejlighed til at slippe bort. »Alice!» sagde jeg med tiltagende Dristighed; »jeg kjender Dem kun under dette Navn, og med dette tiltaler jeg Dem, hvis De saa vil, for sidste Gang. Jeg er ingen letsindig Yngling; som Mand, som ærlig Mand, og efter alvorlig Prøvelse af mit Hjerte, siger jeg frit og

aabent: det tilhører Dem – reent og udeelt. Men – hvis ingen Følelse i Deres skulde tale for mig – hun saae paa mig med et smerteligt Blik, i hvilket jeg troede at skimte et Glimt af Ømhed. Jeg greb hendes Haand, som hun ikke unddrog mig. »Alice!« vedblev jeg; »hvis jeg ikke var Dem ganske ligegyldig – kun et Ord, et eneste husvalende Ord! Jeg kan vente, vil vente taalmodig, indtil der Forhold, De nys betegnede, maaskee kunde forandres, uden at løses.«

Hun trak sin Haand blidelig tilbage, holdt den anden et par Secunder for Øjnene, sammenpressede Læberne, som for at dæmpe frembrændende Graad, og viste saa til en Stol ved Siden af mig. Mekanisk satte jeg mig; hun sank, eller meer, segnede ned paa en anden. – Nogle Øjeblikke sad hun bestædt i indvortes Kamp; hurtigt bølgede Barmen, Øjenlaagene klippede; omsider frembrød hendes Ord med et skjælvende Suk.

»Førend De andengang ønsker mit Svar paa det vigtige Spørgsmaal, De har behaget at gjøre mig – sagde hun med Fatning – »bør De kjende mere til mig, min Skjæbne, og min Stilling, end det lidet, De hidtil vidste. Men først, saafremt De har mig – som jeg – jeg – nærer en oprigtig Højagtelse for Dem, udbeder jeg mig Deres Løfte: at De, naar min Historie er til Ende, bier indtil jeg selv uopfordret svarer paa Deres alt for artige Ytring.« Jeg lovede det.

»Hvad min Fødsel og Herkomst angaaer« sagde hun, »da er jeg mig selv ligesaa ubekjendt som Dem. Jeg veed hverken af Fader eller Moder; ene, uden Frende eller Ven, er jeg udstødt paa Livets Skueplads. – Og til en virkelig Skueplads hæfte sig mine tidligste Erindringer; ja, min Herre! jeg har henlevet min Barndom med Liniedansere, Springere og Kunstrytere – jeg følte, at der gjennemfoer mig ligesom en kold Gysen; og jeg bemærkede, at hun kastede et Sideblik til mig – »Min Smule Færdighed i Dans – har jeg erhvervet under Graad og Pidskesmert. Ofte ønskede jeg – ak! jeg kunde ikke bede til Gud; thi jeg kjendte ham ikke – jeg ønskede at Touget maatte bryde, og jeg ved et sonderknusende Fald faae en Ende paa mine Lidelser. Selv turde jeg ikke kaste mig ned; thi jeg frygtede Svøben meer end Døden. Ofte, naar Klap og Bravoraab regnede ned over mig, og jeg med Armene korsviis over Brystet bøjede mig for det jublende Publicum, trillede de bittreste Taarer ned over mine magre sminkede Kinder.«

»Jeg skulde upaatvivleligt engang alligevel fundet Lejlighed til at gjøre sikker Ende paa min usle Tilværelse, hvis ikke den for mig saa